би дори ще стане нужда да напусна и поста, който заемамъ въ Министерството.

Б. — Колко си смѣшенъ! За пръвъ пѫть срѣщамъ такова малодушие у баща къмъ синъ. Цѣрътъ на негодника синъ, ако ти го смѣташъ окончателно за такъвъ, е най-лесенъ. Бащата се отказва отъ него и нищо повече. По такъвъ начинъ бащата запазва пакъ висотата на своето положение, а престѫпленията на сина му оставатъ за негова лична смѣтка.

З. — До известна степень и азъ така съмъ намислилъ.

Б. — Разбира се. Ако пъкъ искашъ да запазишъ и своето име и името на сина си, когото азъ лично не мога да третирамъ като престѫпникъ, и за това има начинъ.

З. — Не ми е ясно, какво искашъ да кажешъ.

Б. — Искамъ да кажа, че азъ съ пълна доблесть и съ чиста съвѣсть предъ когото и да било, мога да оправдая бѣгството на твоя синъ отъ фронта, което сѫщо можешъ да сторишъ и ти, както за предъ самия себе, така и предъ тѣзи, които толкова много оклеветяватъ твоя синъ. Преди всичко, синъ ти следъ оздравяването трѣбваше да бѫде произведенъ въ първи офицерски чинъ; после трѣбваше да бѫде награденъ съ орденъ за храбрость. А следъ толкова месечни страдания до оздравяването той не трѣбваше да бѫде пратенъ отново на боевата линия. Трѣбваше да се остави въ нѣкоя тилова часть на почивка за известно време. Малко ли сѫ тѣзи мотиви за оправдаване бѣгството на синъ ти отъ фронта и то като младежъ, честолюбието за когото е преди всичко и надъ всичко?

З. — Замислено: — Понѣкога, да.

Б. — При това психологията на веднъжъ ранения войникъ не е тази, съ която той е билъ по-рано, на фронта. Къмъ раненитѣ и оздравѣли войници трѣбва голѣмо внимание, защото тѣ могатъ да станатъ опасность и за самия фронтъ. Кой, обаче, се справя съ тѣзи нѣща у насъ?

З. — Да.

Б. — Съ колко много работи има още да се справимъ въ тази война, драги мой, но сме недозрѣлъ народъ. Липсва ни разбиране на войната и по тази причина всичко се върши така, щото е неминуемо пропа-